

Arrest

nr. 202 033 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat Sylvie MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 hebben ingediend bij faxpost bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 26 maart 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

- De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft op 03.06.2016 een asielaanvraag ingediend. Op 12.10.2017 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene diende op 10.11.2017 beroep in tegen deze beslissing. Op 09.02.2018 werd dit beroep door de RVV verworpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Jordanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2017 dat hem betekend werd op 20.10.2017. Er werd op 19.02.2018 aan betrokkene een uitstel verleent tot 01.03.2018. Dit uitstel om het grondgebied te verlaten werd aan hem betekend op 20.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart dat hij 2 zonen heeft die legaal in België verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, zijn zonen kunnen zich begeven naar Jordanië. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene heeft nog een derde zoon die net als hem illegaal in België verblijft en dus geen verblijfsrecht heeft. Uit de asielaanvraag van betrokkene blijkt dat hij ook nog een zoon en een dochter in Jordanië heeft. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Zowel betrokkene als zijn partner en zoon die zich beiden in illegaal verblijf in België bevinden, zullen België moeten verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij in Jordanië bedreigt wordt met de dood. Betrokkene deed deze verklaringen reeds in zijn asielaanvraag. Het CGVS en de RVV oordeelden dat betrokkene geen recht heeft op het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zijn vrouw ziek is.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze

verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft op 03.06.2016 een asielaanvraag ingediend. Op 12.10.2017 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene diende op 10.11.2017 beroep in tegen deze beslissing. Op 09.02.2018 werd dit beroep door de RVV verworpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Jordanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij 2 zonen heeft die legaal in België verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, zijn zonen kunnen zich begeven naar Jordanië. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene heeft nog een derde zoon die net als hem illegaal in België verblijft en dus geen verblijfsrecht heeft. Uit de asielaanvraag van betrokkene blijkt dat hij ook nog een zoon en een dochter in Jordanië heeft. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Zowel betrokkene als zijn partner en zoon die zich beiden in illegaal verblijf in België bevinden, zullen België moeten verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij in Jordanië bedreigt wordt met de dood. Betrokkene deed deze verklaringen reeds in zijn asielaanvraag. Het CGVS en de RVV oordeelden dat betrokkene geen recht heeft op het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zijn vrouw ziek is.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2017 dat hem betekend werd op 20.10.2017. Er werd op 19.02.2018 aan betrokkene een uitstel verleent tot 01.03.2018. Dit uitstel om het grondgebied te verlaten werd aan hem betekend op 20.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2017 dat hem betekend werd op 20.10.2017. Er werd op 19.02.2018 aan betrokkene een uitstel verleent tot 01.03.2018. Dit uitstel om het grondgebied te verlaten werd aan hem betekend op 20.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

- De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft op 03.06.2016 een asielaanvraag ingediend. Op 12.10.2017 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene diende op 10.11.2017 beroep in tegen deze beslissing. Op 09.02.2018 werd dit beroep door de RVV verworpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Jordanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2017 dat haar betekend werd op 20.10.2017. Er werd op 19.02.2018 aan betrokkene een

uitstel verleent tot 01.03.2018. Dit uitstel om het grondgebied te verlaten werd aan hem betekend op 20.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart dat zij 2 zonen heeft die legaal in België verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, haar zonen kunnen zich begeven naar Jordanië. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene heeft nog een derde zoon die net als haar illegaal in België verblijft en dus geen verblijfsrecht heeft. Uit de asielaanvraag van betrokkene blijkt dat zij ook nog een zoon en een dochter in Jordanië heeft. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Zowel betrokkene als haar partner en zoon die zich beiden in illegaal verblijf in België bevinden, zullen België moeten verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zij in Jordanië bedreigt wordt met de dood. Betrokkene deed deze verklaringen reeds in haar asielaanvraag. Het CGVS en de RVV oordeelden dat betrokkene geen recht heeft op het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij medische problemen heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft op 03.06.2016 een asielaanvraag ingediend. Op 12.10.2017 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene diende op 10.11.2017 beroep in tegen deze beslissing. Op 09.02.2018 werd dit beroep door de RVV verworpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Jordanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de

veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat zij 2 zonen heeft die legaal in België verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, haar zonen kunnen zich begeven naar Jordanië. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene heeft nog een derde zoon die net als haar illegaal in België verblijft en dus geen verblijfsrecht heeft. Uit de asielaanvraag van betrokkene blijkt dat zij ook nog een zoon en een dochter in Jordanië heeft. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Zowel betrokkene als haar partner en zoon die zich beiden in illegaal verblijf in België bevinden, zullen België moeten verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zij in Jordanië bedreigt wordt met de dood. Betrokkene deed deze verklaringen reeds in haar asielaanvraag. Het CGVS en de RVV oordeelden dat betrokkene geen recht heeft op het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij medische problemen heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2017 dat haar betekend werd op 20.10.2017. Er werd op 19.02.2018 aan betrokkene een uitstel verleent tot 01.03.2018. Dit uitstel om het grondgebied te verlaten werd aan hem betekend op 20.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2017 dat haar betekend werd op 20.10.2017. Er werd op 19.02.2018 aan betrokkene een uitstel verleent tot 01.03.2018. Dit uitstel om het grondgebied te verlaten werd aan hem betekend op 20.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

- De bestreden beslissing ten aanzien van de derde verzoekende partij luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.10.2017 dat hem betekend werd op 18.10.2018. Betrokkene verkreeg op 07.02.2018 een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 17.02.2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft op 08.12.2015 een asielaanvraag ingediend. Het CGVS oordeelde op 12.10.2017 dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene diende op 09.11.2017 beroep in tegen deze beslissing. Op 31.01.2018 werd dit beroep door de RVV verworpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Jordanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de asielaanvraag van betrokkene blijkt dat hij 2 meerderjarige broers heeft die legaal in België verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt.

Immers, zijn broers kunnen zich begeven naar Jordanië. Er kan ook contact gehouden worden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene heeft ook nog een broer en een zus in Jordanië. De ouders van betrokkene verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Zowel betrokkene als zijn ouders zullen België moeten verlaten.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar Jordanië. Betrokkene verklaarde dit ook al bij zijn asielaanvraag. Het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde werd hem door het CGVS en de RVV geweigerd.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart nergens in zijn hoorrecht afgenomen hij medische problemen heeft

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de

levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Uit de asielaanvraag van betrokkene blijkt dat hij 2 meerderjarige broers heeft die legaal in België verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, zijn broers kunnen zich begeven naar Jordanië. Er kan ook contact gehouden worden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene heeft ook nog een broer en een zus in Jordanië. De ouders van betrokkene verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Zowel betrokkene als zijn ouders zullen België moeten verlaten.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar Jordanië. Betrokkene verklaarde dit ook al bij zijn asielaanvraag. Het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde werd hem door het CGVS en de RVV geweigerd.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart nergens in zijn hoorrecht afgenomen hij medische problemen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.10.2017 dat hem betekend werd op 18.10.2018. Betrokkene verkreeg op 07.02.2018 een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 17.02.2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft op 08.12.2015 een asielaanvraag ingediend. Het CGVS oordeelde op 12.10.2017 dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene diende op 09.11.2017 beroep in tegen deze beslissing. Op 31.01.2018 werd dit beroep door de RVV verworpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Jordanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.10.2017 dat hem betekend werd op 18.10.2018. Betrokkene verkreeg op 07.02.2018 een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 17.02.2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoekers bevinden zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekers voeren in een enig middel onder meer de schending aan van artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 3 en 8 van het EVRM, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers betogen in essentie dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar hun situatie in het licht van artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij wijzen erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk zelf toegeeft dat nog geen grondig onderzoek heeft plaats gevonden. Verzoekers verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat een individueel onderzoek noodzaakt bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, hetgeen *a fortiori* inhoudt dat aan de bestreden beslissingen een grondig individueel onderzoek naar een mogelijke schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM dient vooraf te gaan. Verzoekers halen verder concrete feiten en omstandigheden aan die hun situatie kenmerken, onder meer wat betreft nood aan mantelzorg, en stellen dat er wel degelijk elementen aanwezig zijn die een schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen letterlijk kan gelezen worden: *"Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden"*.

De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, uitvoerbare beslissingen zijn die verwerende partij een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe uitvoerbare beslissing te nemen kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert de *"beslissing tot verwijdering"* als volgt: *"de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt,"*

Het staat niet ter discussie dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, beslissingen tot verwijdering zijn in de zin van artikel 1, § 1, 6°. Bijgevolg dient de afweging van, onder meer, het gezinsleven en de gezondheidstoestand, plaats te vinden *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”*, met andere woorden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240.691).

Met de motivering dat een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden op een later tijdstip, geeft de verwerende partij zelf aan dat zij zich nog geen definitief standpunt heeft gevormd met betrekking tot het door verzoekers' ingeroepen gezinsleven en gezondheidstoestand en geeft zij zelf toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaats gevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de bestreden beslissingen in de voorgaande paragrafen overwegingen bevatten met betrekking tot het gezinsleven en de gezondheidstoestand, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij telkens besluit dat zij artikelen 3 en 8 van het EVRM nog grondiger dient te onderzoeken.

Waar verwerende partij in de nota omstandig betoogt dat de bestreden beslissingen geen schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM inhouden, daar er uitgebreid werd gemotiveerd en verzoekers bovendien ook nog werden onderzocht door de centrumarts op 26 maart 2018 alsook afzonderlijk en bijkomend werden gehoord, zodat moet worden vastgesteld dat het bestuur *“zo sluitend als mogelijk is geweest over het in rekening brengen van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM”*, stelt de Raad vast dat dit onderzoek in het licht van artikelen van 3 en 8 van het EVRM bij het nemen van de bestreden beslissingen niet sluitend genoeg was daar verwerende partij in de bestreden beslissingen zelf aangaf dat een *“grondiger onderzoek”* zal plaats vinden. Het verweer in nota komt aldus neer op een *a posteriori*-motivering die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwerende partij niet voldaan heeft aan de verplichting vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden bij gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Waar verwerende partij in haar nota stelt dat *“verzoekers bezwaarlijk [kunnen] stellen dat de verwerende partij zou erkend hebben dat er geen grondig onderzoek gevoerd werd naar artikel 3 en artikel 8 EVRM”*, merkt de Raad nogmaals op dat in casu vaststaat dat geen grondig onderzoek werd gevoerd bij het nemen van de bestreden beslissingen daar de verwerende partij in de bestreden beslissingen zelf aangeeft dat een *“grondiger onderzoek”* zal plaats vinden. Het verdere verweer dat *“er (...) niets mis [is] met de motivering in de bestreden beslissing, die wordt genomen op het ogenblik van de vasthouding, dat er een bijkomend verhoor zal gehouden worden over mogelijke schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM in het gesloten centrum”* is daarvan overigens een verdere bevestiging.

Tenslotte stelt de verwerende partij in haar nota nog: *“Wanneer tijdens dat verhoor niets aan bod komt, waarover niet gemotiveerd werd in de bestreden beslissing en/of waaruit een schending van artikel 3 EVRM en/of artikel 8 EVRM zou kunnen afgeleid worden, hebben verzoekers overigens geen enkel belang meer bij het inroepen van een schending van die verdragsartikelen of met hun bewering dat er onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd.”* Ter terechtzitting verduidelijkt de verwerende partij dat *in casu* al grondig werd gemotiveerd in de bestreden beslissingen, dat verzoekers grondig werden gehoord en dat als uit dit bijkomend gehoor geen nieuwe elementen blijken, men enkel kan vaststellen dat de bestreden beslissingen voldoende zijn gemotiveerd zodat verzoekers geen belang hebben bij hun argumentatie dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Op de terechtzitting gevraagd of de Raad uit dit verweer dan moet afleiden dat er geen nieuwe beslissingen zullen worden genomen, stelt de verwerende partij dat zij enkel kan vaststellen dat de bestreden beslissingen rekening houden met alle elementen en voldoende gemotiveerd zijn. Uit dit antwoord leidt de Raad af dat verwerende partij niet lijkt te beogen om *in casu* nieuwe beslissingen te nemen, hoewel dit niettemin in de bestreden beslissingen op affirmatieve wijze wordt gesteld: *“Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.”* (eigen onderlijning)

De uiteenzetting van verwerende partij in de nota en tijdens de terechtzitting geeft blijk van een grote mate van onvoorspelbaarheid die niet enkel de proceseconomie voor de Raad in het gedrang brengt maar tevens de rechten van verdediging en de rechtszekerheid. Het is immers niet aan de rechtsonderhorige, noch aan de Raad om te raden in welke gevallen de verwerende partij al dan niet een definitief standpunt heeft ingenomen met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het verweer, zowel in de nota als tijdens de terechtzitting, faalt.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Naar luid van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht vervuld te zijn wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikelen 3 en 8 van het EVRM, is dit te dezen het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot schorsing zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MAES